

OPINIÓ

José García
Montalvo

Ha embogit l'FMI?

No és cap misteri que el deute grec no és sostenible. Ho saben els grecs, els creditors i qualsevol economista que hagi mirat els números. Però aquesta és només una part de la qüestió. La transformació del deute privat dels bancs, després d'una primera quitança, en deute d'organismes oficials va convertir un problema econòmic en un de polític. Des d'aquesta perspectiva, acceptar una condonació del deute grec en l'últim acord era impossible: si l'objectiu és confirmar la irreversibilitat de l'euro mantenint Grècia a dins, hauria estat inconsistent concedir a Syriza una victòria en la negociació que hagués esperonat Podem, Alternativa per Alemanya, Autèntics Finlandesos i altres partits euroescèptics d'arreu. Això posaria en perill l'euro, que és precisament la institució que es vol protegir.

Però, llavors, què està passant amb l'FMI? Té sentit que un creditor, que ha estat negociant durament i que ha aconseguit un acord que exclou la possibilitat d'una quitança, insisteixi ara en la necessitat de fer una condonació i posi en perill el tancament del procés? La veritat és que quan fa temps vaig argumentar que qualsevol acord amb Grècia no inclouria cap més quitança, també vaig pensar que seria lògic suposar l'existència d'un altre acord secret en el qual s'acordava que la quitança es faria de forma diferida quan les circumstàncies polítiques (passades les

Christine Lagarde, directora gerent de l'FMI, dilluns passat a Brussel·les ■ THIERRY CHARLIER / AFP

eleccions més properes o sense Syriza al poder) ho permetessin. Però era fonamental que l'acord fos secret, ja que no es podia acceptar que Tsipras hagués guanyat la negociació. La posició de l'FMI indica simplement que un cop humiliada Syriza algun creditor benvolent, i per la seva pròpia decisió, li podria concedir una quitança. Això no es podria interpretar com una victòria de Syriza i, per tant, podria ser políticament més acceptable. Aquesta interpretació seria també compatible amb la posició hegemònica dels EUA a l'FMI. És ben conegut que Obama està preocupat per les conseqüències geopolítiques de tenir un estat fallit a Grècia. Però qui alguna cosa vol, alguna cosa li costa. Trucar per telèfon als líders europeus no era suficient. La solució requereix que els EUA usin la seva influència en l'FMI perquè l'organisme carregui la majoria de la con-

L'FMI carregarà la majoria de la quitança del deute grec

donació del deute grec. La posició de l'FMI, a més, reforça Tsipras davant d'una votació que es complica per moments: pot argumentar que, tot i el text de l'acord, no tot està perdut en el front de la condonació del deute. És difícil pensar en altres explicacions menys conspiratives per justificar la posició de l'FMI i la seva insistència en una cosa que és ben coneguda des de fa molt de temps: que el deute grec és impagable.